

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 31,42 + 1,58 (HST) = 33 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Telefon: 416/530-4222 Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	JTime Committed Á délai convenu	

No. 3.

(572.)

Vol. 27.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

Thursday,

March 9,

2017

satellite

1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravy.ca

Potkávání a míjení se s Vladimírem Kabelíkem

Dělí nás tři roky, protože já jsem starší než on. Nenarodili jsme se na stejném místě. Já pocházím z Prahy a Vladimír ze Zlína. Zřejmě jsme se ani v Čechách nikdy nepotkali a při tom, když spolu hovoříme, zjišťujeme, kolik máme společného, kolik máme společných známých, že jsme chodili stejnými ulicemi, milovali jsme stejná zákoutí, měli jsme stejné záliby. Ani v Kanadě nežijeme ve stejném městě, já v Torontu, Vladimír v Oakville. Oba jsme chtěli dělat film. Pro mne byla FAMU něčím, co bylo nedostupné. Můj dědeček s babičkou žili v Černošicích, Vladimír tam měl tetu. Měli jsme společné kamarády jako Michala Kocába, znali jsme stejné písničkáře Mertu, či Třešňáka. Po letech jsme se potkali vloni ke konci roku při křtu jeho knihy s prostým názvem *Photography* – Vladimír Kabelík a pak jsem zjistil, že se třeba setkal s dnes již zapomenutým básníkem a spisovatelem Jaromírem Šavrdou a tak jsem ho pozval, aby o tomto setkání vyprávěl během večera, který byl věnován Chartě 77.

Vladimír vystudoval filmovou školu, ale když udělal první krátký film, tak ten šel rovnou do trezoru. To, co z toho filmu zůstalo byl snímek *Generace 70* a pak dlouho nic, až v Kanadě v roce 1984 a rovnou pro CBC – *Sculptor of Dying Birds* (*Sochař umírajících ptáků*). Pokud se pamatuji, první jeho film jsem viděl až o dva roky později *Glass from the Attic* (*Sklo z půdy*). Půlhodinový dokument byl o skleněných sochách, vázách, zkrátka pokladech, které jsou zastrčené, kdesi v Torontu na půdě. Další sedmadvacetidílný seriál *Music from Castles and Chateaux* (*Hudba z hradů a zámků*) vytvořil s Tomášem Gregorem. Bylo to ve spolupráci s Československou televizí, komentář namluvil a výborným průvodcem celé série byl Jon Granick. Seriál běžel na TV Vision a dalších čtyřech televizních stanicích v Kanadě.

Jenže těch filmů je mnohem víc, než kolik jich najdeme na webových stránkách. V roce 1998 natočil meditativní film o vnitřním světle *Kundalini* a také film o rodině, která se stará o postižené děti *Every Day's Little Pleasures* (*Každý den malou radost*). Když se před časem obrátil na TV Vision s nápadem natočit o této rodině druhý díl po dvaceti letech, nedostal odpověď. Hodnoty ve společnosti se mění.

Vraťme se však k prvnímu filmu *Generace 70*, který měl svým způsobem kanadskou premiéru pro české publikum večer 28. ledna 2017 po programu věnovanému Chartě 77. Je zajímavé jakým způsobem byl tento film v osmdesátých letech propašován do Kanady. Vladimírův přítel Jasoň Šilhan, který žil v Československu a měl natáčet v osmdesátých letech se štábem něco o Řecku, vyjmul materiál z kazet pro natáčení

Vladimír Kabelík

Foto: Jiří Hošek (c)

filmu, rozstříhal trezorový film a vložil ho do kazet. Tím se připravil o několik set metrů negativu. Zkomplikoval si tím natáčení a musel pak improvizovat. Přesto se mu pašovaný film podařilo tajně balíkem poslat do Kanady a pro Kabelíka nebylo problémem to slepit dohromady, protože v té době dělal v laboratořích. Měl tehdy hodně spolupracovníků, kteří mu to pomohli nejen slepit, ale i vyčistit a přehrát na video. Takže měl videokazetu s hotovým filmem, s kterou mohl shánět další zaměstnání. V devadesátých letech se film dostal z trezoru a odvysílala ho i Československá televize.

Nejednalo se o film, který by chtěl provokovat a zničit režim. Byl to pouze kamínek volnosti. Jednalo se o sen z žižkovského dvorečku, který je provázen fotografickými pohledy. Ve filmu se dveřmi vejde do snu a opět z něho vyjde ven opět do reality. Jediné, co z toho snu zbyde jsou prázdné stěny a hromada papíru, která se zničí. Paradoxem bylo, že i cenzoři

chtěli vypadat chytře. Navíc tento film vznikl v roce 1978 a drábové byli vzhledem k Chartě 77 extrémně nervózní. Hledal se jakýsi lakmusový papírek, jak oddělit pšenici od plevle. Pokud se někdo poklonil moci, měl možnost točit..., i když třeba s obtížemi. Pak se velice často dostaneme k otázce, jestli lze sloužit Bohu a na druhou stranu ho podrážet. Dostáváme se k otázce, co patří Bohu a co císaři. Do jaké míry lze udělat pravdivý film a při tom být osobně nepravdivý. Pokud zde nebyla poklona, filmy mířily většinou do trezoru.

Dnes je problémem, že tato společnost si zakázala o těchto otázkách mluvit. V minulosti se o etických otázkách, i přes velké tragédie, mluvilo. Dnes tragédie nejsou tak hrozné, ale všechno se přejde. Je to zvláštní způsob oportunismu, do kterého jsme se dostali, kde nějaké vyšší ideály jsou vysmívány. Příkladem mohou být české posměšné výrazy *sluníčkáři*, *pravdoláskaři*. Bohužel to není jen v Česku, ale je to nyní snad všude na světě. Ideály už nejsou důležité, důležité je, že si chce někdo koupit auto, aby mohl jet na dovolenou, aby se zaopatřily děti. Je také možné, že nás ta evoluce možná jen zkouší. Nepřejeme si žádnou řádku, ale možná, že jí potřebujeme.

Po ukončení FAMU následovala práce ve *Filmovém týdeníku* a ve *Filmovém žurnálu*. *Týdeník* to byly takové televizní noviny, ale *žurnál* byl desetiminutový krátký film. Jeho první krátký film se jmenoval *Prázdniny bez mámy* o životě v rozvrácených rodinách a jeho odborným poradcem byl profesor Zdeněk Matějček. Ten mu tehdy naprosto předpověděl, jak se bude struktura společnosti měnit v dalších padesáti letech. Zajímavostí je, že před časem Vladimír dostal od někoho z Čech dopis, jestli nemá ten film, protože tam ten dotýčný je jako malý chlapec. U Kabelíků sice film nebyl, ale ten člověk ho našel a zdigitalizoval.

Následovala cesta ze *Žurnálu* do *výukového* filmu, kde následovala řada filmů technického charakteru až konečně přišel dokument a prvním dokumentem byl právě *Generace 70*. Ten

Tříkolka

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE

P.O. Box 176, Toronto „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca
www.spravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 31,42 + \$ 1,58 (GST) = \$ 33,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 50 .
v ČR 800 Kč, na Slovensku 30 eur.
PDF elektronicky \$ 20 - (dobrovolné)
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Tomáš Kaňa. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda. a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 10:45.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 2.4, 14.4. (Veľký pátek), 7.5., 4.6. a 2.7. Vždy ve 13 hodin.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Rowan Simmons, e-mail newdawnmoravian@bellnet.ca; www.newdawnmoravianchurch.org

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: St. John Baptist
2016 Blairholme Ave., Burlington, ON. - Bohoslužby každou druhou neděli v měsíci v 15:00 hodin. Duch. správce: Jiří Macenauer. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House,
192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Bude oznámeno.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Pharish,
4156 Maple Grove Rd.

Kat. bohoslužby mimo Ontario
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

Česká televize
Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování ve středu v 7:00 hodin
na stanici OMNI 1
(V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: novavize.ca@gmail.com
Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Informační a imigrační středisko ČSSK

Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejňujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor. Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje. Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Naše internetové
stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků
v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.3.satellite1-416.com

www.3.zpravy.ca

www.3.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajské komunitě v Kanadě
kalendar.satellite1-416.com
kalendar.zpravy.ca
kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních
Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

NHL

Zpravodajství z NHL

nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme
v roce 2017

3 - 9. 3. 2017

4 - 6. 4. 2017

5 - 11. 5. 2017

6 - 9. 6. 2017

7 - 6. 7. 2017

8 - 24. 8. 2017

9 - 5. 10. 2017

10 - 2. 11. 2017

11 - 7. 12. 2017

... a v roce 2018

1 - 11. 1. 2018

2 - 8. 2. 2018

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,26 CDN
1 CND \$	19,03 Kč
1 EURO	1,42 CDN \$
1 CND \$	0,70 EURO
1 US \$	1,34 CDN \$
1 CND \$	0,75 US \$

Universal Currency Converter - 3. 3. 2017

1 CDN \$	19,19 Kč
1 EURO	26,99 Kč
1 US \$	25,66 Kč

ČSOB - 3. 3. 2017

Toto číslo jsme dali
do tiskárny

9. 3. 2017 v 23:00

Příští číslo vyjde:

6. 4. 2017

Uzávěrka: 2. 4. 2017

Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca
www.vstupenky.ca

25. 3. (so) 12:00

Slavnost zvěstování Páně

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

26. 3. (ne) 17:00

Radim Zenkl – flétna, kytara a mandolína

Nokturna na Masaryktownu

Restaurace Praha

450 Scarborough Golf Club Rd.

9. 4. (ne) 10:30

Květná neděle - bohoslužby

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

13. 4. (čt) 19:00

Zelený čtvrtek - bohoslužby

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

14. 4. (pá) 10:45

Velkopáteční bohoslužby

Kostel sv. Pavla

1424 Davenport Rd., Toronto

14. 4. (pá) 15:00

Křížová cesta

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

15. 4. (so) 20:00

Bílá sobota – obřady vzkříšení

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

16. 4. (ne) 10:30

Velikonoční bohoslužby

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

16. 4. (ne) 10:45

Velikonoční bohoslužby

Kostel sv. Pavla

1424 Davenport Rd., Toronto

17. 4. (po) 10:30

Velikonoční bohoslužby

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

27. 4. -1.5.

Czech That Film

Festival českého filmu

Kino Revue

400 Roncesvalles Ave, Toronto

28. 4. (pá) 20:00

29. 4. (so) 16:00 a 20:00

30. 4. (ne) 16:00

Antonín Procházka:

Jednotka intenzivní lásky

Nové divadlo

Maja Prentice Theatre

3650 Dixie Rd., Mississauga

416/463-3182

30. 4. (ne) 17:00

Slávka Vernerová – Pěchočová

Nokturna v městě

Kostel sv. Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

28. 5. (ne) 17:00

Emil Viklický a Jiří Labus

Nokturna na Masaryktownu

Restaurace Praha

450 Scarborough Golf Club Rd.

3. 6. (so) 19:00

Pavol Hammel

Show, dinner & dance

Kostol sv. Cyrila a Metoda

5255 Thornwood Dr., Mississauga

905/812-5503

4. 6. (ne) 11:00

Česká národní pout' ke kanadským

mučedníkům

Midland, Ontario

Festival českého filmu v kině Revue

Generální konzulát České republiky ve spolupráci s nejstarším torontským kinem Revue Cinema (400 Roncesvalles Avenue, Toronto) pořádá ve dnech 27.4.-1.5. 2017 torontskou premiéru putovního festivalu české kinematografie *Czech That Film*. Na festivalu, který

Jan Hřebejk (vlevo) s legendou českého filmu režisérem Jiřím Krejčíkem na festivalu Finále v Plzni v roce 2010. (Foto: abe)

v posledních pěti letech probíhal pouze v USA, bude prezentováno několik kvalitních aktuálních snímků české kinematografie. Festival bude zahájen ve čtvrtek 27.4., výjimečný ráz festivalu dodá účast režiséra Jana Hřebejka při slavnostním otevření festivalu, které proběhne v sobotu 29.4. Režisér Hřebejk zároveň představí svůj poslední film *Učitelka*. Generální konzulát srdečně zve českou komunitu k návštěvě festivalu. Podrobnější informace o harmonogramu festivalu a jednotlivých uváděných snímcích budou zveřejněny v nejbližším období na webových stránkách Generálního konzulátu a v krajských médiích. Film *Učitelka* je situován do roku 1983. Jde o slovensko-českou koproduci. Film byl natočen v roce 2016 a herečka Zuzana Mauréry dostala ocenění za nejlepší herecký výkon na 51. Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. Vypráví o učitelce, která terorizuje své okolí. Režisér Jan Hřebejk o filmu: „Mohl by to být zajímavý a originální film, který by byl naprosto pečlivou a pro vnímavého diváka strhující analýzou, jak společnost dokáže být postupně umrtvena a zastrášena až k beznaději, že jde cokoli změnit. O kolektivní letargii, která může zavinit tragédii. A o naději, kterou v sobě nese odmítnutí lhostejného přihlížení a překonání vlastního strachu.“

-jk- konzulát ČR

Strach z neznámého v NTK

Od února do konce března navštívte výstavu „Strach z neznámého“, která je zdarma otevřena veřejnosti v Galerii Národní technické knihovny. Výstava reaguje na situaci, kdy jsou někteří lidé nuceni opustit své domovy z důvodu válečných konfliktů nebo extrémní chudoby. Zabývá se uprchlíky, ale hlavně postojem společnosti vůči nim. Cílem projektu je překonání komunikační bariéry v souvislosti s uprchlickou tématikou, a to prostřednictvím děl domácích i zahraničních umělců. Jednou z vystavujících je také Čechokanaďanka Alena Foustková, která vystavuje instalaci *Česko Čechům* s fotografiemi zvonků na domech a panelácích. Autorka podle vlastního klíče označila jména, která nezní česky a nalepila je na bednu připomínající panelák. Instalace upozorňuje na to, jak absurdní může být rozhodování o tom, kdo do naší země patří a kdo ne. www.techlib.cz

Kanadská mozaika – vydává Kanadské velvyslanectví v Praze

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví
Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát
Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hodiny:
pondělí, úterý, čtvrtek a pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate
of the Czech Republic

Calgary, Alberta

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW.
Calgary, AB T2V 0E5
Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 259-4533
E-mail: calgary@honorary.mzv.cz

Montreal, Quebec

Honorary Consul: JUDr. Hynek Žikovský
2020 University, Suite 1920.
Montreal, QC
Tel.: (514) 316-4383
E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Vancouver, British Columbia

Honorary Consul: Karel Vecera Galland
Suite 1700, 200 Granville Street,,
V6C 1S4 Vancouver, B.C.
Tel.: (604) 616-1325
E-mail: vancouver@honorary.mzv.cz

Honorary consulates
of the Slovak Republic

Calgary, Alberta

424 Varsity Estates Place NW
Calgary, AB T3B 3B9
Tel.: (587) 333-6831,
Fax: (206) 424-0205.
E-mail: richard@wolffi.com
Mr. Richard Wolffi, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, Quebec

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972,
Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca;
slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, Ontario

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinecek, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Český hudební tábor pro mládež

Zasílám Vám informační materiály tábora *Fine Arts Camps Europe (Český hudební tábor mládeže)* jehož 21. sezóna se uskuteční od 19. 7. do 5. 8. 2017 v Horním Jelení na Pardubicku v České republice. Více než 180 dětí a mládeže ve věku 8-19 let se zúčastní tohoto setkání, které propaguje myšlenku mezinárodního porozumění prostřednictvím společného jazyka, kterým je hudba. Během uplynulých dvaceti ročníků jsme v našem táboře přivítali studenty z ČR, Slovenska, Německa, Francie, Velké Británie, Dánska, Polska, Maďarska, Slovinska, Chorvatska, Srbska, Rumunska, Řecka, Španělska, Kypru, Ukrajiny, Litvy, Ruska, Turecka, Gruzie, Indie, Filipín, Japonska, USA, Kanady, Mexika, Kostariky, Salvadoru, Panamy, Korejské republiky a Číny. I přesto bychom velmi rádi dále rozšiřovali mezinárodní účast. Uzávěrka přihlášek je 31. 5. 2017.

Další informace o tomto projektu naleznete na našich internetových stránkách: <http://www.chtm.cz>.

S pozdravem

Ing. Josef Kušička
ředitel společnosti

Eda Vokurka vystoupil na Mezinárodním festivalu Mene Tekel

Mezinárodní Festival MENE TEKEL (M.T.) se postupem času stal jedním z padesáti nejúspěšnějších kulturních projektů v Praze a během uplynulých ročníků měli diváci možnost setkat se s mnoha významnými osobami. Potkávají se zde úžasní lidé známých i méně známých jmen. Z těch zvučnějších to byl letos jazzový houslista českého původu Ed Vokurka,

mimořádný hudební talent, který v šedesátých letech vystupoval v legendárních jazzových klubech Reduta, Alfa, Vltava, Viola aj. V roce 1967 odešel z politických důvodů do Toronta a zanedlouho stanul na pódiu vedle takových hvězd, jakou byl mj. Joe Venuti, v někdejší většinou torontském jazzovém klubu *Bourbon Street*. Na světoznámém Stratfordském festivalu sehrál Ed Vokurka se svým bandem několik sólových celovečerních koncertů, působil v desítkách jazzových formací. V roce 2006 získal v prestižní soutěži National Jazz Award cenu *Nejlepší Kanadský Jazzový Houslista roku*, je vítězem multimediální soutěže *Senior Star*, účastníkem prestižního televizního cyklu *Sunday Serenades*, vystupuje na významných kulturně společenských akcích. Zároveň působil třicet let jako profesor na torontské *Humber College of Applied Arts and Technology*. Ed Vokurka nikdy neztratil kontakt s vlastní, spolupracoval s Karlem Krylem i Josefem Škvoreckým, po listopadové revoluci patřil k hlavním hvězdám koncertu v únoru 1990 v torontském divadle pro 2500 návštěvníků a reprezentoval českou uměleckou komunitu při první návštěvě prezidenta Václava Havla v Kanadě při převzetí čestného doktorátu.

Další vystoupení Edy Vokurky se konalo v Jazzovém klubu Ungelt, kde vystoupil 27. února. Při tomto koncertu ho doprovodilo Trio Josefa Vejvody.

MT

Rusínská královna krásy

Zdravím Vás dámy a paní, slovenské a české organizace a spolky v Kanadě, ale aj v celej Severnej Amerike! A prosím o rýchle sprostredkovanie tohto oznamu. Keďže rusínskych organizácií v zahraničí je pomenej, zároveň vieme, že medzi Slovákmi ale aj Čechmi v zahraničí sa plno Rusínov zo Slovenska nachádza. 27.5. sa vo Svidníku, v rámci Rusínskeho festivalu, po prvýkrát uskutoční Miss World Rusín, pod záštitou Prezidenta SR A.Kišku. Hlavným porotcom súťaže bude Minister zahraničných vecí Miroslav Lajčák.

Hľadáme dievčatá aj v Kanade, pretože je jedna z destinácií, kam Rusíni zo Slovenska v niekoľkých vlnách hromadne odhádzali. Podmienky súťaže Vám dodáme, je nutné vyplniť dotazník, poslať fotku (najlepšie tváre aj celej postavy), krátke video o sebe, eventuálne s rusínskou pesničkou. Uchádzačka môže aj zatancovať. Rusínčina nie je podmienkou, hoci výhodou, stačia rusínske korene, vzťah k Rusínom. Letenka im bude zaplatená, takže je to lákavá príležitosť pre tie, ktoré napr. na Slovensku ešte nikdy neboli.

Pokiaľ o nejakých Rusinkách resp. potomkov Rusínov vo svojom okolí viete, poprosím Vás o predanie tejto informácie.

Je to dosť šibeničný termín (do 1. marca), dievčence by sa mali hlásiť čím, ale myslím, že v prípade potreby sa dala urobiť aj výnimka. Ja sama som Rusinka zo Slovenska a manželka českého diplomata, t.č. akreditovaného v Kanade.

Momentálne som na Slovensku, ale záujemkyne ma môžu kontaktovať mailom, alebo od 23. februára na kanadskom mobile. Samozrejme, nie je to nutné, možnú napísať priamu usporiadajúcej organizácii.

Ešte raz ďakujem za pomoc a verím tomu, že sa nám spoločne aj v Kanade podarí nájsť aspoň jednu reprezentantku do tejto novej súťaže.

S pozdravom

Mgr. Svetlana Borcelova
819 664 7033

Rozlúčenie s Jarmilou Šulákovou

11. února 2017 zemřela náhle ve věku nedožitých 88 let ve vsetínském nemocnici na zápal plic vynikající

zpěvačka Jarmila Šuláková. K 50. narozeninám ji byl udělen titul Zasloužilá umělkyně a v roce 2005 se stala čestnou občankou města Vsetín. O čtyři roky později Jarmila Šuláková získala titul Národní umělkyně České republiky. Do povědomí veřejnosti se zapsala krátce po vyučení v letech 1946 – 1950, kdy se učila švadlenou. Od té doby si prozpěvovala lidové písně. Zpívala s cimbálovou muzikou Technik z Ostravy a dalšími soubory. Mohla se pochlubit svým portrétem na poštovních známkách ČR, které jsou raritou.

Foto: Allén Mirko Fojtů, Vsetín

**Renovace knih,
obaly na knihy
a LP gramofonové desky.
Mapy.
Vše z velmi kvalitní fólie.
Informace dostane
od Dana v kostele sv. Pavla
v pátek nebo v neděli.**

Valná hromada torontské pobočky ČSSK

V sobotu 4. března se konala Výroční schůze torontské pobočky ČSSK. Kromě pravidelné agendy, byly na pořadu volby. Novým předsedou se stal opět po letech Martin Jelinowicz (na snímku stojící druhý zprava).

abe

POLIMEX

BALÍČKY DO ČESKÉ REPUBLIKY A NA SLOVENSKO

Volejte 1-866-POLIMEX *** 1-866-765-4639
nebo navštivte web WWW.POLIMEX.COM
zde naleznete podrobnosti, adresy kanceláří a míst,
kde je možné zanechat balíčky

VYZVEDNEME BALÍČKY V OBLASTI VELKÉHO TORONTA*

* V určitých případech jsou výjimky

TORONTO
141 RONCESVALLES AVE
(416) 537-0000

SCARBOROUGH
3482 LAWRENCE AVE.
(416) 439-7132

MISSISSAUGA EAST
3615 DIXIE RD. UNIT 11
(905) 238-6683

HAMILTON
705 BARTON ST. EAST
(905) 312-8200

MISSISSAUGA WEST
3145 DUNDAS ST. WEST, UNIT 6,
(905) 820-8800

BRAMPTON
190 BOVAIRD DR. WEST, UNIT 59,
(905) 451-0606

POLIMEX

Pokračování ze str. 1

však byl zakázán a následoval rok bez možnosti dělat cokoliv. Když již měli pocit, že mladý režisér vyhládl, dostal nabídku natočit film o *Nových technologiích zpracování odpadu* a protože Sovětský svaz byl v tomhle ohledu vzor, točilo se i tam.

Praha: Lampa a komíny

Jako film to nestálo za nic. Pro mladého člověka to byla však nesmírně zajímavá zkušenost, protože se jezdilo po vesnicích, spalo v hotelech druhé třídy, jezdilo osobními vlaky. Bylo zde setkání s běžnými lidmi na Urale, v Litvě a na Ukrajině. Zároveň však během této cesty dospěl k rozhodnutí, že lepší, než dostat se na úroveň lidí v Sovětském svazu, je emigrovat. Nadřizení si však mysleli, že se jim mladého filmaře podařilo zkorumpovat. V tomto přesvědčení je utvrdila i další cesta s členy liberecké zoologické zahrady na Kubu za podzemními krásami moře.

Třetím a asi nejdůležitějším bodem jeho rozhodování byl vznik polského odborového hnutí Solidarita a možnost, že Československo bude jednou z okupujících zemí. Při rozhodování měla velký vliv jeho manželka Eva, bez její podpory by se do toho všeho nepustil. Kabelíkovým se podařilo dostat do Jugoslávie a přes ní do Rakouska a do Švýcarska. Pomohli jim nějací mladí lidé ze západního Německa. Ve Švýcarsku však zjistil, že je to slepá ulička. Z Vladimíra by se za pár let stal lepší soustružník než filmař. Zkoušel to u filmu, v televizi, ale marně. Nakonec se jeho rodině podařilo dostat do Kanady, kde v Torontu nejprve pracoval pro filmové laboratoře. S filmem začínal u kabelové televize, což znamenalo první kontakty. Následoval film pro CBC o sochaři v Oakville, který dělal sochy proti znečišťování životního prostředí *Sculptor of Dying Birds*. Během natáčení pracoval s kameramanem, který ho upozornil na Sheridan College v Oakvillu a tak se tam šel podívat a zůstal tam dalších třicet let. Nutno říci, že zde tolerovali jedinou podmínku, kterou měl a to, že bude učit, když ho nechají točit. Naopak jejich odpověď byla: „Čím lepší budeš filmař, tím lepší budeš učitel!“

Od té doby to bylo snazší. Celkem natočil asi třicet filmů. Za nejplodnější období považuje polovinu devadesátých let. V roce 1997 natočil dokument o ilustrátorce Vladěně Kryrkové a inuitském spisovateli Miku Kusugakovi *Unlikely Couple (Náhodná dvojice)*. Film byl dokončen o rok později. Trauma roku 1968, odchod z Československa, hledání nové identity a setkání s artickou přírodou po příchodu do Kanady to vše rezonuje u malířky až podivně harmonicky s životem v Rankin Inletu, kde Eskymáci hrají na sněhu fotbal, který milují natolik, že místní obyvatelé věří, že duše zemřelých hrají fotbal za svitu polární záře na obloze. Jenže Vladěně nezůstal jen stesk po domově. Přišel rok 1989 a pád komunistického režimu. Vladěna se nejen mohla vrátit domů, ale dokonce na zámku v Telči ji udělali výstavu a pozvali i spisovatele dětských knížek a vyprávěče inuitských legend Mika Kusugaka s kterým v Kanadě spolupracovala. Člověku jen proběhne hlavou, jak mnohé okamžiky závisí na náhodě. Pamatuji se, že když

jsem byl v létě 1981 v Yellowknifu, přijel jsem tam v pátek a pošťáci zrovna stávkovali. Já zoufale sháněl zaměstnání, ale musel bych čekat. Vydal jsem se tedy zpátky a skončil jsem v Torontu. Možná... by pro mne bylo realitou to, co zachytil Vladimír Kabelík v záběrech z divokého severu. Film byl odvysílán CBC a Česká televize v koprodukcí nabídla materiál a pomoc při natáčení v Čechách. Film běžel nejen v kanadské televizi, ale i v americké.

V té době se *TV Vision* hodně zabývala nejen náboženskými programy, ale hlavně tím, že sázela na humanitární hodnoty. Tehdy také vznikl film *Every Day's Little Pleasures*, který je rovněž datován do roku 1998. Nebyl to náboženský film, ale film o dobru. Konec těchto programů přišel s výměnou vedení a se zjištěním, že po ekonomické stránce je tento směr nevýhodný. Nezapomíná na to, že je emigrantem. V jednom z posledních filmů, který jsem viděl, z roku 2008 *So far from Home (Tak daleko od domova)* se zabývá osudem novinářů, kteří byli perzekuováni ve svých zemích jako Afganistán, Sudán, Irán či Eritrea a jejich osudem zde v Kanadě.

Vladimír Kabelík pochází z filmařské rodiny. Jeho dědeček i otec se věnovali filmu. Takže se jedná vlastně o třetí generaci u filmu. Jeho otec točil lékařské filmy. Dělal to rád, protože věřil, že pomáhá lidem. K normálnímu natáčení se nedostal, protože byl na černé listině. Jeho dědeček pracoval v *Lucerna filmu* a dělal Čapkovu *Bílou nemoc, Fidlovačku, Usnědeného krámu...* Možná proto se chtěl původně Vladimír Kabelík stát lékařem a nechtěl být filmařem. Chtěl si najít svoji vlastní cestu. Bavilo ho fotografovat. Jenže umělecká fotografie je velmi specifická záležitost a komerční fotografii dělat nechtěl. Filmový průmysl byl pro něj čitelný. Ten znal dobře z rodiny a tušil, že zde může nalézt cestu, jak dělat něco zajímavého, co mu přinese radost a zároveň ho může zajistit existenčně. Pro filmovou cestu se rozhodl nikoliv citem, ale rozumem. Během studia na FAMU znal studenty fotografie i jejich profesora Jána Šmoka, ale na FAMU neprošel jeho odborným tréninkem, protože zvolil dokumentaristiku a dvě katedry nemohl studovat současně. V začátcích se seznámil s Miroslavem Hákem, který patřil do umělecké avantgardní *Skupiny 42*. Když ho Vladimír potkal, již špatně viděl. Jednou spolu zajeli do Ruzyně na hřbitov. Stárnoucí fotografu mu ukázal jedno místo, řekl mu jakou má mít clonu a pak ať zmáčkne spoušť. Byl to mistrův dárek mladému nadšenci. Tak vznikla jedna fotografie, která je v Kabelíkově knížce *Photography*. Tato kniha byla vloni oceněna v Paříži cenou Prix de la Photography Paris (PX3).

„Fotografové jsou jednodušší kolečka v jednodušší mašině,“ tvrdí Kabelík. „Filmová mašina je příliš složitá, příliš mnoho koleček, která se musí točit na všechny strany, aby stroj přežil. Fotografie buď funguje nebo nefunguje. Filmař to může nějak okecat, může tvrdit, že něco natočil, ale že tím sledoval něco jiného. U fotografie to nejde.“

I když to na první pohled vypadá, že fotografie a film jsou podobná média, ve skutečnosti se jedná o velmi rozdílnou filosofii umělce: Ve filmu jde o oživení pohybu, i nehybná tělesa se musí hýbat, zatímco ve fotografii, jde o přesný opak. Pohybující se člověk, zvíře, těleso, či předmět je nutné zastavit. To je vidět i v tom, že když dobře funguje film, je u Kabelíka fotografie na vedlejší koleji. Fotografie jakoby *rušila* filmařinu. V okamžiku, kdy nemohl filmovat, byla fotografie vysvobozením. V té době vznikaly fotografie z depresivních Holešovic sedmdesátých let. Další rozdíl je v tom, že ve filmu jde u něj o lidi, kteří jsou důležitým nástrojem toho, co chce

Z ruzyňského hřbitova: Generál

říci, kdežto ve fotografii s výjimkou prvních osmi, deseti let, lidi nenajdeme. Jeho fotografie je zkrátka nepotřebuje. Při filmování se obklopuje lidmi, ale při fotografování chce být sám. Obojí se přijatelně vylučuje. Film je dělaný pro mysl, fotografie pro duši. Rozum v naší společnosti je dočasný, ostatní formy umění přetrvávají. Filmy vydrží jednu, dvě. maximálně

Toronto: Stín lampy

tři generace. Malby, sochy, knihy, fotografie mnohem déle. Eizenštejn, Antonioni, ale i třeba Vlášil prošli klasickým výtvarným vzděláním možná také proto, že chtěli aby jejich filmy trvaly déle než tu jednu generaci. Mnoho filmařů jako je třeba Dušan Hanák se věnuje v stáří fotografii, fotografií se zabývá Antonioni ve filmu *Zvětšenina*, na něho navazuje Wim Wenders ve filmu *Přestřelka v Palermu*.

Skutečností je, že televize a film jsou dnes již starými sdělovacími prostředky. Lidi se dnes vracejí spíše k jednomu záběru. Mladí lidé s uměleckým záměrem se již do filmu nedostanou. Tam je zamknuto. Zbývá jim k výpovědi pouze jeden záběr.

Mnozí dokumentaristé by se dnes otáčeli v hrobě, kdyby viděli, co se děje v dokumentárním filmu. Jako třeba zemřelý Allan King, kterého Vladimír dobře znal a který se svým dokumentární film *Warrendale* v roce 1968 rozdělil o zahraničního *anglického oskara* za nejlepší zahraniční snímek právě s Antonioniho *Zvětšeninou*. Každý dokumentarista je však v pokušení natočit hraný film. První pokušení přišlo pro Vladimíra po přečtení Šavrdových povídek, které by se daly natočit i v českých podmínkách v barrandovském studiu. Asi by to šlo přepsat do scénáře a dotáhnout do konce. Šavrdka však byl na indexu. Druhý pokus byl s Karlem Kachyňou. Vladimír Kabelík mu napsal dopis, že by ho chtěl sledovat při natáčení a tehdy již známý režisér svolil a tak byl přítomen celému natáčení filmu *Lásky mezi kapkami deště*. Během natáčení ho mohl po dobu čtyř měsíců pozorovat při jeho práci. Nakonec mu to připadalo příliš umělé a rozhodl se vrátit k dokumentu. Možná v jinou dobu, možná v šedesátých letech by se rozhodl jinak.

Jako filmař musel častokrát na filmové festivaly, včetně TIFF. Neměl je moc rád. Nevadilo mu ani tak prostředí nebo to, co je za nimi, to dohadování či distribuce, ale vadila mu atmosféra v publiku, červené koberce, nenormální chování davu. Rád podpoří na nich své kolegy a žáky. Ze všech festivalů má tedy nejraději *Hot Docs*, festival dokumentárních filmů, který letos proběhne od 27. dubna do 7. května. Zde je podle něj inteligentní publikum, které si rozumí s filmaři. Filmaři se neoddělují. V diskusi jsou dobře položené otázky.

Je nutné si uvědomit, že Vladimír Kabelík se dívá na filmy z pozice profesionála a vadí mu i drobné chyby, které běžný divák nepozná. Na druhou stranu přiznává, že i na starém umění je vidět, že i velcí mistři nebyli dokonalí a to je v době digitálního umění něco, co zachycuje jejich lidskost. Sám dodává, že jeho pohledem profesionála trpí i jeho rodina. Prý dokáže zkazit každý film.

Aleš Březina - Foto: Vladimír Kabelík

Torontské slovenské divadlo uviedlo knihu Agaty Schindlerovej *Maličká slzička*

Knihu Agaty Schindlerovej, ktorá sa stala predmetom večera poriadaného *Torontským slovenským divadlom*, asi najlepšie charakterizuje v portáli *Opera Slovakia* jej kolegyňa Terézia Ursinyová v recenzii, uverejnenej v januári tohto roku pod názvom *Veľké slzy muzikologičky*. Hudobné centrum v Bratislave vydalo knihu tejto slovensko-nemeckej muzikologičky pod názvom *Maličká slzička* – podľa názvu dobového slágra Karola Elberta, slovenského skladateľa, ktorého, ako židovského hudobníka, postihlo prenasledovanie za Slovenského štátu. Zdanlivo

Dr. A. Schindlerová

poetický názov knihy zjemňuje krutosť doby a nešťastné osudy tých, nad ktorými vypadne „maličká slzička“. V prípade autorky je to však veľa slz – nie z tvorby knihy, čo je pre muzikológa konečná fáza práce, ale z osudov tých, ktorých dr. Agata Schindlerová vypátrala veľmi zložito, pretože z oficiálnych stránok nemeckej a slovenskej tlače vo vojnových rokoch ich mená a diela zmizli. O dôvodoch zmarených ľudských osudov veľa naznačuje už podtitul knihy: *Nacizmus a jeho ničivé dôsledky v životoch stredoeurópskych hudobníkov*. Kniha už vonkajším metaforicky jedinečným prebalom (podobným „väzenskému“ oblečeniu či elektrickému múru lágru), naznačuje, že nejde o žiadnu sentimentálnu históriu, ale tvrdí historickú realitu. Mala by sa o nej dozvedieť najmä mladá generácia, ktorá vyrastá bez filmov, článkov a informácií o 2. svetovej vojne a rasovo namierených nacionálno-socialistických príkazoch, zákazoch a nariadeniach – spočiatku v Nemecku a potom v ostatných satelitných štátoch Tretej ríše. Teda aj na Slovensku.

Maličká slzička je výsledkom doplneného výseku dvadsaťročného racionálneho bádania autorky v archívoch Nemecka, Čiech, Slovenska, novinových výstrižkoch, rodinných dokumentoch, fotografiách, ale aj z odkazov ľudí, ktorí prežili a postupne i donášali dr. Schindlerovej hoci malé, doplnujúce informácie o umelcoch. Kniha bola napísaná aj vďaka záračne zrealizovaným osobným kontaktom a cestám autorky do Izraela, Indie a USA. Ponúka životné príbehy šiestich hudobníkov – skladateľov, dirigentov i muzikológov v jednom, klaviristky, speváčky, tanečnice, klavírneho virtuóza: všetkých rodinne

zviazaných s bývalým Československom. Niektorí z nich fašizmus a koncentráky neprežili, iní sa stali celoživotnými vyhnancami v cudzine, ďalší sa síce vrátili, ale život už nikdy nemali bez bolestných spomienok, o ktorých často nechceli len hovoriť. Veď, kto by pochopil ich dlhoročný strach o bytie svoje – i vlastnej rodiny, poníženie a zbavenie všetkých ľudských práv, nehovoriac o majetku!

V Predslove knihy *Maličká slzička*, Valéria Tóthová píše: „... *Agata s bolesťou nachádzala informácie o tom, aké bohatstvo talentu a vedomostí sa vznáša v pomyselných hroboch vo vzduchu nad koncentrákmi... Skončili na mieste, odkiaľ niet návratu.*“

Torontské slovenské divadlo sa rozhodlo, že uvedie túto jedinečnú knihu, ktorá vyšla v slovenčine a v anglickom preklade Anny Pomichalovej a Miroslava Pomichala. Zahájilo tým novú sezónu 2017 v sobotu, 4 marca o 18:00 hodine uvedením dramatizácie vybraných častí z knihy erudovanej muzikologičky Agaty Schindlerovej, ktorá momentálne žije v Drážďanoch.

Preplnená sála privítala veľvyslanca Slovenskej republiky v Kanade, Jeho Exelenciu Andreja Drobu. Pán veľvyslanec sa prihovril slovami vďaka Torontskému slovenskému divadlu, že načiera hlboko do histórie tak dávnominulej ako aj nedávnej a ponuka skvosty tak prepotrebne si pripomenúť, ako aj odovzdať novej generácii. Je veľmi dôležité aby sme nezabudli a to práve teraz, keď sa v Európe i po celom svete dvíha vlna nenávisti a neznášanlivosti.

Program dramaturgicky a režijne pripravila Valéria Tóthová. O obrazové a zvukové stvárnenie sa postaral Ivan Veg. V programe účinkovali Ivan Rázl, Sonja Veg, Jozef Šimčísko a Dušan Tóth. Spolupracovali tiež Endjin Janeczko, Sylvia Galvanková a Gabriela Wojciková.

Výber bol citlivo komponovaný do scenára a vystihol celkový obraz knihy. Obrazové a hudobné vstupy ponúkli divakovi vytvoriť si predstavu o každom umelcovi zvlášť. Vrcholným bodom prezentácie bol príhovor Agaty Schindlerovej, ktorá vstúpila do záverečného obrazu aby sama zahrála swingovú skladbu jedného z hlavných postáv knihy Karola Elberta *Maličká slzička*. Svojim citlivým príhovorom nielen prekvapila, ale doslova pohladkala duše všetkých prítomných. Potom s vnukom zahráli skladbu Karola Elberta *Rokoková bábika*, ktorá patrí k obľúbeným detským klavírnym skladbám. Prítomnosť jej vnuka v nahrávke iba zdôraznila posolstvo celého pásma. Keď máme takúto generáciu, ktorá vyrastá z našich koreňov, nemusíme sa obávať, že upadneme do zabudnutia.

Básnik Jan Karšai z Vacouveru nám po prečítaní knihy Agaty Schindlerovej napísal: *Práve som dočítal brilantne napísanú knižku, vlastne nedočítal, pretože ju nosím so sebou z jednej izby do druhej a znova si z nej čítam. Jednotlivé vety/ úryvky z tejto knižky neustále vo mne rezonujú. Áno, v mojej mysli, všetky obete fašizmu mali na sebe biele alebo svetlé šaty, boli to šaty nevinnosti.*

Pani Schindler je presná diagnostička. Jej umiernený, vyvážený a láskavý tón je truchliaca hudba, ktorá preniká hranice, ploty, múry budov, ktorá trasie stromoradiám každej ulice, každého námestia Európy kde sa šírila zvrátenosť nemeckého národného socializmu. Zároveň

Z večera Torontského slovenského divadla

zanecháva dôstojné zakončenie (alebo výkričník) za životmi umelcov, ktorí sa ocitli v chápateľnej nenávisťnej ideológii.

Tak ako lekár posielal pacienta na krvné skúšky, aby upresnil svoju diagnózu, tak pani Schindler naplnila pomyselnú skúmavku z inštitúcií a z výpovedí pamätníkov alebo z neľahko dostupných pozostalostí, samozrejme tento proces trval roky a nedal sa urýchliť. Pani Schindler ako neúnnavný detektív nahmatala pulz, ktorý chorobne lomcoval tou zdanlivo civilizovanou Európou: genocídny antisemitizmus. Zo spomenutej skúmavky vzišla vieryhodná diagnóza.

Žiaden Golem neprišiel na pomoc jednotlivcom, žiadna modlitba nepomohla, dobrí ľudia pomohli, alebo zriedkava náhoda. A tých, čo to prežili zostalo tak málo...

Názov knihy Maličká slzička je krehká metafora, za ktorou sa skrýva more slz, tieto slzy väčšinou vyschli, bolesť srdca však zostáva, prenáša sa na nasledujúce pokolenia a postupne sa umierňuje v nádeji, že svet sa poučil. Kniha pani Schindlerovej nám všetkým pomáha nájsť túto nádej v súčasnosti, práve tým, že nám umožňuje nazrieť do súkromia hĺstky umelcov aj v čase mieru a dovoľí nám precítiť ich lásku k umeniu a ich bezbrannosť. Pomáha nám nezabudnúť a uctiť si ich pamiatku, pomáha nám ako je dobré vedieť, že niektorí prežili.

Anglický preklad má každé element slovenského originálu a je tak isto pútavý vieryhodný a strhujúci. Táto knižka je skvost.

Torontské slovenské divadlo sa podujalo na veľmi prepotrebnú prezentáciu, ktorá zviditeľnila skvosty umeleckého sveta, na ktoré môžeme byť tak Česi ako aj Slovaci právom hrdí. Predstavenie sledovalo pohnuté osudy umelcov. Diváci mali možnosť počuť ich originálne nahrávky a vidieť obrázky z ich života. Počuli a videli Dr. Arthura Chitzu, narodeného v Prahe, hudobného historika, skladateľa, klaviristu, dirigenta a pedagoga, hudobného riaditeľa *Drážďanskej činohry*, ktorý bol spolu s manželkou odvlečený a zabitý v koncentráku, Waltera Kaufmanna etnomuzikológa, skladateľa, dirigenta, z Karlových Varov, ktorý prežil lebo ušiel do Indie. *All India Radio* dodnes používa znelku, ktorú vtedy zložil a nahrál. Počuli nádherný lyrický soprán Margity Bokor, narodenej v Lučenci, ktorá bola vyhostená napred z Drážďan, potom z Viedne a Paríža lebo nemohla dokázať svoj árijský pôvod. Po hroznom šikanovaní sa ocitla v New Yorku, kde spievala v *New York City Opera*. Edity Kraus, úžasná klaviristka tiež z Karlových Varov, bola nútená koncertovať v Terezíne a tým sa zachránila pred istou smrťou. Po vojne zostala na svete celkom sama. Vyvráždili jej kompletne celú rodinu. Diváci videli a počuli históriu Jozefa Weissa z Košíc, ktorého pokladali za záračné dieťa. Žiak Franza Liszta, tento slávny klavirista pôsobil po celom svete. V dôsledku protizidovských zákonov ho vyhostili z Berlína. Tento skoro osemdesiatročný klavírny virtuóz hľadal úkryt v Budapešti, kde stopy jeho života končia. Alicu Flachovú - Pastorovú poznali

mnohí diváci Slovenského národného divadla v Bratislave, kde pôsobila ako primabalerína celých 25 rokov. Málokto však vedel, že Alica prežila hrozný osud keď bola ako 14 ročná odvlečená do Terezína, kde tancovala pod vedením tam väznených umelkýň. Potom ju transportovali do ďalších dvoch koncentračných táborov, kde bola s vážne podlomeným zdravím až do oslobodenia. Diváci na predstavení v Toronte mali možnosť počuť a vidieť rukou napísanú históriu jej útrap. Posledný bol Karol Elbert, skladateľ a dirigent z Trnavy, ktorý pre svoj židovský pôvod bol prinútený opustiť svoju profesiu. Nakoniec ho zobrali do koncentráku a po hrôzostrašných útrapách s podlomeným zdravím sa vrátil do Bratislavy. Tu pôsobil až do konca svojho života. Diváci na predstavení v Toronte počuli jeho pôvodné skladby v podaní rôznych interpretov.

Veľmi smutné a úplne nevysvetliteľné je, že ani po vojne sa mená týchto významných umelcov

Slov. veľvyslanec A. Drob a V. Tóthová

neobjavili v odbornej literatúre a ich práce zostali celkom zabudnuté. Až dvadsaťročnou neúnavnou prácou Agaty Schindlerovej sa vracajú naspäť do povedomia verejnosti a to nielen pričinením jej knihy, ale aj koncertami, ktorými sa zviditeľňujú ich práce.

Už aj týmto činom sa vyplňa prosba, ktorú dr. Arthur Chitz vyslovil v roku 1942 v liste svojmu bývalému žiakovi: “Proste Boha o požehnanie pre nás a nezabudnite na nás.”

Týmto večerom sa poriadatelia večera snažili splniť aj pranie, ktoré bolo akýmsi mottom celého večera. Vyslovila ho nedávno zosnulá 92 ročná slovensko-argentínska poetka Erika Blumbrundová:

*...Keď už nás nebude,
budú ešte deti naše deti o tom rozprávať?*

Kto našim deťom o tom rozpovie?

*Či v dejepisoch bude prosto stáť
dátum, stručný údaj,
bez každej emócie:
“V civilizovanom dvadsiatom storočí
šesť miliónov židov
bez milosti vyškrtli...”*

*Keď pamiatka na nás časom pobledne,
nájdeš azda tieto riadky:
okolo srdca pocítiš ľarchu, zachveješ sa
a na rozprávku svojho predka si spomenieš.*

Pamiatka na nás tak nezahynie...

Paul Stacho

Pozvánka do krásného místa Čech

Nižbor - zámek

Takových míst je v Čechách nepřeberně, ale já jsem se tentokrát rozhodla vybrat kousek z Křivoklátské vrchoviny, kde konečnou podobu zdejší krajiny vtiskly čtvrtohory, kdy nynější řeka Berounka s původním jménem Mže a její přítoky ojedinělým způsobem vymodelovaly tuto krajinu a vytvořily zde tzv. říční fenomén, kdy voda vyhloubila hluboká údolí. Pak jsou tu překrásné lesy, jejichž krásu zachránilo to, že kdysi byly součástí královského hvozdu, který byl chráněn před odlesňováním. Hlavním lesním stromem byl a je dub. Berounka vzniká už v Plzni soutokem Úhlavy, Úslavy, Mže a Radbúzy, ústí do Vltavy. Protéká údolím Křivoklátské vrchoviny, které je spoře osídlené, většinou jen rekreačními chatami a kempy. Při řece je mnoho tvrzí a historických zřícenin – třeba Libštejn, Krašov a Týřov, tolik milovaný Otou Pavlem. Po obcích Zbečno, Nižbor a Hýskov následuje Beroun, kde řeka opouští Křivoklátskou vrchovinu a vstupuje do otevřenější krajiny.

Moje pozvánka se bude týkat Nižboru, zajímavé obce s první písemnou zmínkou ve 13. století. Hlavní osídlení obce je spojováno se založením železné hutě rytířským rodem Otů z Losu. A protože už jednu huť vlastnili, a sice v blízké obci Hýskov, začalo se zde říkat v Nové Huti. Huť zanikla po povodních 1872 a své udělal i následující pád vídeňské burzy. Až do roku 1925 se zdejší obec stále jmenovala Nová Huť, po válce nese název Nižbor. Turisticky nejzajímavější místo v Nižboru je barokní zámek, dříve gotický hrad, založený českým králem Přemyslem Otakarem II., kdysi se mu říkalo Miesenburg čili Hrad nad Mží. Hrad to býval velice proslulý, pobýval zde Václav II., žil zde i mladší bratr Karla IV. Jan Jindřich. Za Karla IV. dokonce patřil mezi 14 nezcizitelných královských hradů. Na zámek byl přestavěn v 16. století. Pak patřil Valdštejnům a až do počátku 20. století byli majitelé Fürstenbergové.

Pak už ruku k devastaci podal komunistický režim, mimo jiné na zámku zřídil byty. Ve zcela dezolátním stavu koupila zámek v roce 1997 obec Nižbor. To, co jsem tam viděla já, by neurazilo ani Přemysla Otakara II. Z velké části je zámek po rekonstrukci a zdá se, že zdařilé a práce stále probíhají. Část prostředků ze svého rozpočtu dal kraj a část mezinárodní projekt Keltská Evropa. Můžete se tam vypravit kdykoli

v době od jarního do podzimního slunovratu. Prošla jsem si expozici o životě Keltů o jejich řemeslech, bozích i válkách a koupila jsem si jeden keltský prstýnek, vyrobený, ale už v naší době. Prohlídla jsem si na nádvoří dvoje hodiny, z nichž jedny ukazují místní čas a mají latinský nápis „Sine Sole nequid sum“ což znamená „Bez slunce nejsem ničím“ a ty druhé ukazují čas staročeský tedy dobu, která uplynula od západu slunce předešlého dne - „Sol cognovit occasum suum“ „Slunce si odpočítávalo svůj západ.“ A také jsem se postavila na místo, kudy prochází přímkou 14. poledníku, jak hlásá zdejší tabulka a ve stráni pod zámkem viděla dřevěný kříž, v jehož místě se tento poledník protíná s 50. rovnoběžkou. Nanedalekém kopci Hradiště lze nalézt pozůstatky keltského oppida Stradonice na rozloze téměř 90 hektarů, které v 19. století proslavil nález mimořádně velkého zlatého pokladu, asi 200 kusů zlatých mincí zvaných duhovky. Dnes už víme, že se zde Keltové usídlili už v polovině 2. století před n.l. – původně to byla jen malá neopevněná osada spojená s obchodní cestou kolem řeky. Na kopec je nádherný pohled od zámku. Jen už žádnou duhovku nikde nenajdete! Nižbor ale není jen zámek a Keltové, Nižbor je i sklářská huť s hodně starou tradicí, nejméně třísetletou. Sklářský rod Rúcklů sem přišel pravděpodobně z území dnešního Švýcarska a jejich prvním sklářským zastavením byla Šumava. Postupně založili v Čechách několik skláren a v roce 1903 v Nižboru. V roce 1923 byl jejich sklářský podnik přeměněn na akciovou společnost a byl prakticky na vrcholu svého rozvoje. V meziválečné době produkovaly všechny jeho závody veškerý sortiment užitkového i dekorativního skla

a to sklo křišťálové a olovnaté, zdobené rytím, broušením, malováním. Měli zastoupení v zahraničí a všude se těšili velmi dobrému jménu. Samozřejmě, že se znárodnění nevyhnulo ani sklárně v Nižboru. Přímý potomek rodu v roce 1992 od státu svůj dědičný majetek vykoupil. Následné roky nebyly pro nového majitele nikterak jednoduché. V současné době se zdá, že je situace opět na dobré cestě, mluví se o propojení skláren Nižbor a Bomma. Sklármu lze navštívit, nakoupit si v její prodejně a lze vidět i skláře při výrobě.

A není jen zámek, Keltové a sklárna, ale je zde ještě jedna nemalá zajímavost. Tou je hospoda „Zastávka“ zřízená přímo na malém zdejším nádraží, kterým projíždějí vlaky Beroun – Rakovník. Hospodu, kterou zde zřídil český herec Tomáš Hanák, o kterém není žádným tajemstvím, že byla doba, kdy sám propadal beznadějně alkoholu a nakonec podstoupil i zdárnou léčbu. Tomáš Hanák v Nižboru žije a nevím, zda byla první „Zastávka“ anebo nižborské bydlení. Každopádně jsem se dočetla, že ke všemu co k železnici patří, měl od dětství hodně blízko a snad i jeho dědeček byl profesí od dráhy, což určitě své udělalo též. Takže abstinující alkoholik se shlédl ve zdejším zcela zchátralém nádražním skladu plném harampádí, náletových rostlin, nepořádku a špíny. Pak začala Hanákova vize – sklad se mu podařilo od Českých drah koupit a nastoupil obtížnou byrokratickou cestu povolenacích razítek, která prý trvala kolem pěti roků. Koupil i tři vagony určené ke šrotu a pomalu ale jistě si začal naplňovat svůj sen o jakési nádražní hospodě připomínající dobře fungující obdobné nádražní hospody v rakouské monarchii. Záměr se mu nakonec zcela vydařil a použitý retro styl navozuje hned při vstupu dobrou náladu.

Lokál je pojat jako jednotlivá kupé z dávných dřevěných vagonů. Nechybí ani dřevěné police zavěšené nad hlavami, určené kdysi pro bagáž. Jeden z vagonů vytváří jakýsi venkovní perón, na kterém lze také spokojeně sedět, popít kávu nebo domácí limonádu nebo pivo. A při tom všem ještě pozorovat projíždějící vlaky. Na placu bývá často sám Hanák, a jak jsem měla možnost pozorovat, obratně roznáší objednaná jídla a do kuchyňských otočných dveří umí kopnout opravdu jak pravý číšník a nic mu z naloženého tácu nespadne. A je z čeho vybírat. Jidelniček je uzpůsobený pro vrstvy, které nemívají nafouknuté peněženky penězi. Líbilo se mi, že ani základní levná jídla opravdu typu „rychle sníst než mi přijede vlak“ jako sekaná, domácí játrová paštika, polévky nejsou ve svém výběru v menší věži těm minutkovým. Na nápojovém lístku jsem si všimla v části nealko nabídku Rúcklovy Sody. Později jsem si v katalogu sklárny povšimla, že jedním z jejich dokonalých výrobků je světelná lampa SODA. Celé to propojení se mi hodně líbilo, dýchá z toho taková přátelská pospolitost dvou nižborských osobností. Posezení v téhle hospodě je kouzlem! Kdy se Vám jen tak a ještě s jídlem podaří nakouknout do starých časů a do dávno zašlé slávy železnic? A ještě k tomu vidět Tomáše Hanáka v úplně jiné roli, než jsme u něho zvyklí.

Nechci to mé vyprávění věnovat jen splněnému snu pana Hanáka – celé je to tady opravdu nádherný kousek české krajiny a Keltům se vůbec nedivím, že ji kdysi dávno objevili.

Jana Fafejťová – Praha

Nižbor - restaurace ve stylu starého vlaku

Pro milovníky české muziky

Na You tube www.4KshowTV.com najdete každou neděli jednogodinové pořady *Old Country Polka Time with Jana and Libor* a také hromadu písniček Evy a Vaška. Tento pořad si můžete taky poslechnout na internetu v pátek večer v 19 hodin a v 1 hodinu po půlnoci z Česka na www.radiodechovka.cz, anebo v sobotu ráno v 9 hodin na www.woap1080.com přímo z jejich stanice v Owosso.

Milan Frybort

Francií opět pěšky

3. část

Když jsem dnes poprvé uviděla zasněžené vrcholky Pyrenejí, polila mě vítězná sláva, viděla jsem na obzoru již svůj cíl! Mám před sebou už jenom 113 km, ale budu ráda, až vše skončí, až další denní etapy nebudou, pot z čela, občas vrzavé koleno, noční zvuky spolunocležníků, kopce i topografické mapy odpadnou??? Ano, vím, že pocítím triumfální pocit ve své duši a budu se blaženě usmívat, až budu dostávat poslední razítko do pasu, ale hned nato mě plně obejmě smutek ze ztráty něčeho, co se mi přisálo pevně k srdci. Trochu jsem už i záviděla těm, kteří pokračovali dál, kam je nohy volně vedly, do prostoru, kde čas ztratil svoji důležitost, a kdy aspoň na relativně krátkou chvíli se ocitáme mimo ten běsnivý a chaotický svět obklopující nás. Samozřejmě, že opět vyrazím, o tom nemám pochyb...

V jedné z dalších malých vesniček jsem se znovu setkala s mými „mladými“, už přibrali dalšího do party, vysokoškoláka z Estonska. „Rádi Tě vidíme, co tvůj kotník?“ jsem ode všech slyšela. V této ubytovně se každý měsíc střídali dobrovolníci, kteří se starali o úklid, praní i přípravu pokrmů. Je to dost obvyklá praxe, tyto tři ženy-Němky se dříve neznaly, ale měla jsem pocit, že jim to spolu vycházelo, škarohlídké obličejy jsem nepostřehla. Na spaní tu byly palandy, ale velká jídelna s otevřenou kuchyní a plápolajícím krbem přinesla intimitu do jinak velmi prostého zařízení. Monique s Francine sem také došly a na přípravě večeře jsme se všichni trochu podíleli, i s nádobím pomohli, vína – dar od místních patronů, byl plný demižon. Jeden měl pocit rodinné atmosféry. Jak je zvykem v ubytovnách s dobrovolníky, poplatek za nocleh, večeři i snídani je co kdo dá, tak 10-15 Euro, podle toho, kolik kdo vína vypije a plných talířů sní, haha! Ten večer se sice netancovalo, ale součást inventáře byla i kytara a mezi hochy se našli dva, kteří nástroj dobře ovládali a nebyli by to chlapi, aby se nesnažili jeden druhého přetrumfnout, kolik kdo písniček zná, takže bylo veselo a v demižonu vína hodně ubylo!

Jedno z historických hezkých míst v předhůří Pyrenejí byla obec *Pimbo*, nejstarší bašta regionu. Život zde začal již v 8. století, kdy byly položeny základní kameny starověkého kláštera Sainte Maria de Pendulo, připisující se Charlemagnu, (748-814), známému také jako Karel Veliký, ale také jako „otec Evropy“, pro sjednocení velké části západní Evropy, poprvé od doby římské říše. Klášter byl několikrát během 11. a 12. stol. opraven. Ve 13. stol. na základě sňatku, teď pod anglickou správou, se začalo se stavbou věžovitého hradebního opevnění spolu s hradem, Chateau de Barene. V 16. stol. a stále ještě v rukách Angličanů, byla protestanty vandaly bašta, klášter i kostel úplně zničeny. Teprve až když Henry IV. (1553-1610) se stal francouzským králem a mír se navrátil, se sice začalo s opravami a opětným postavením, ale opravy nebyly nikdy dodělány. V dnešní době je Pimbo křesťanskou farností a důležitou zastávkou svatojakubské cesty. Dostat se nahoru na kopec byl pořádný výšlap, ale vyhlídka stála za to! Je zde i informační středisko s občerstvením a uprostřed malého náměstí obrovský strom a v chládku pod ním dřevěné stoly. Příjemné posezení pro zpoceně vandrovníky.

Dalších pár dní jsem silně pocítila, že se pohybuji již v blízkosti Pyrenejí, denní etapy byly náročné, i když výškové rozdíly nebyly velké, ale celý den nahoru a dolů mě dost unavovalo. O to víc jsem pak uvítala chutnou večeři a pohodlnou postel. Poslední dny jsem trávila hodně času s Francine a Monique, i když jsme každá z nás měly jiný návyk chůze. Monique věřila na časté zastávky s malým občerstvením, já jsem se zase naopak snažila co nejvíce ujit dopoledne bez zastávek, ale v čase oběda jsem na ně případně někde počkala, pokud to nebylo dlouhé čekání. Zcela určitě jsme se sešly navečer v ubytovně, spolu i večeřely, už se brzy rozejdeme a zbydou jen vzpomínky... Velmi se mi líbil francouzský venkovský dekór, staré statky opraveny do originálu, ale s moderním vybavením, okenice, rolety, květiny, v jednom takovém jsme spaly a hostitel nám ke zpříjemnění večera zahrál i na banjo. Razítko do pasu ručně namaloval. Byla doba sklizení suchých klasů kukuřice, doba orby půdy, sklizně hroznů, často jsme procházely přímo i statkem s dobytkem a psi se nám tu pletli pod nohy. Kaple a hřbitovy neustále zůstávaly okrasou i zajímavostmi venkova. S modrou oblohou a přibližujícími se kilometry, jsme viděly vyšší a vyšší vrcholky hor, ale s těmi ubývajícími kilometry jsem si dopřávala, kde jsem mohla, čerstvě upečený, ještě kolikrát teplý, loupáček. Nikde tak dobré nepečou jako ve Francii! Malé radosti života.

Navarrenx, 1600 obyvatel, je jedno z mnohých roztomilých městeček v jihozápadní Francii, je obehnané věžovitým hradebním opevněním s impresivní vstupní bránou. Bylo oceněno prestižní cenou jako nejkrásnější obec roku 2014. Má bohatou dávnou historii, s počátky v prvním století, dokumentováno v rukopise z 11. století. V roce 1289

Most přes řeku Nive v Saint-Jean-Pied-de-Port

byl zde postaven přes řeku most, který otevřel tak cestu k Pyrenejím, velmi důležitou zvláště pro poutníky svatojakubské cesty. Most stále stojí, stále se přes něj jezdí a i tudy se mé kroky ubíraly. Se stavbou mohutného opevnění města se začalo v roce 1538 a s tloušťkou stěn až 1,4 metru! Zbytky opevnění se ve městě stále najdou, připevněné plakety nastíní historii místa. Je zde i taverna jakoby z doby slávy města, *Tavern St. Jacques*, která se těší velké popularitě mezi návštěvníky i chodci. Většina restaurací má pro pěší, doloženo pasem, výlučně připravené tzv. poutnické menu, je trochu lacinější, nežli z jídelního lístku, včetně vína. Také jsme sem zašly, moc jsme si pochutnaly, velmi příjemné prostředí, bylo tu krásně.

Druhý den jsem se trochu *ulejvala*, přiznávám, na místo jít do vysokého kopce po GR 65, jsem se rozhodla pro druhou variantu, jen sice o dva kilometry kratší, ale po nenáročném terénu. Jak Francine pak říkala, výstup po GR 65 byl velmi náročný. Tím, že jsem si

Blížící se Pyreneje

vybrala zkratku, jsem se vyhnula památníku *Hiriburria*, místu, kde se tři pěší cesty z Francie setkávají, sjednotí a pokračují dál po GR 65 do Španělska, což mě docela mrzí. Chlubit se tím nebudu, ale už se mi zkrátka nechtělo, pobolívalo koleno a den odpočinku jsem nikde neměla. Nebyla jsem to jenom já, kdo se pro zkratku také rozhodl, do ubytovny nás přišlo hned několik o dvě hodiny dříve, než ti *pociví*. Hezké prostředí, chutná večeře, příjemná hostitelka, zajímaví spolustolovníci i rozpravy.

Vrcholky hor, kopce, vlnité vršky všude kolem pro pěší, přicházející po GR 65 ze severu se naskytá až dech se tající podívaná na krásu okolní krajiny. Taková Boží krása! Aspoň já to tak vidím a cítím, ale určitě i všichni ti druzí, co tudy šlapají. Poslední kilometry a na obzoru jsou již vidět střechy města pod horami, Saint-Jean-Pied-de-Port, zkráceně SJPDp v regionu Basků. Baskové si udrželi mimo jiné i svoji řeč, takže nápisy všude kolem jsou dvoujazyčné, dost, aby to jednoho zmátlo. Tak např. SJPDp se řekne Donibane Garazi. Dlouhá historie Basků, jejich dnešní částečná autonomie i zachovalá kultura je zajímavé téma ke čtení. Při vstupu do tohoto historického atraktivního městečka míjíme citadelu, městskou tvrz, postavenou na vysokém kopci v roce 1625 až 1627, vypínající se nad městem s dominujícím efektem. V dnešní době budovy slouží jako vyšší střední škola. Venkovní část kolem citadely mám prochozenou a pohled odtud na okolí, Pyreneje, je překrásný. Pod kopcem se rozkládá nové město, moderní část SJPDp. Pokračujeme dál a přijdeme k bráně svatého Jakuba z 15. stol., teď v ochraně Unesca, kterou poutníci již staletí procházejí na cestě do Španělska. Po pár metrech jsme na *Rue de la Citadelle*, dlážděné úzké uličce s domky po obou stranách a s příjemným středověkým půvabem, nejstarší z domků je z roku 1531. Strmě dolů přicházíme k druhému nejstaršímu gotickému kostelu tohoto kraje Basků, Notre-Dame-du-Bout-du-Pont, hned vedle brány Notre-Dame u mostu přes řeku *Nive*. Základy původního kostelu položil Sancho the Strong of Navarre na památku bitvy roku 1212, kdy dominance Maurů nad Španělskem byla poprvé potlačena. Kostelní stěny z růžového pískovce zjemní strohost gotiky a nádherně vyřezávané sloupy jsou součástí mírné, ale umělecky bohaté výzdoby vnitřku. Čistý zvuk opravených varhan a vyhovující (prý) akustika prostoru se využívají v letních měsících pro četné koncerty. To jsem bohužel nestihla, ale jeden nemůže mít dort a ještě ho i sníst, jak se přeci říká, že? Město, kvůli svému strategickému položení hned na úpatí Pyrenejí a u přechodu do Roncesvalles ve Španělsku, bylo v dávnou důležitým místem navarského království na severní straně Pyrenejí. Proto ta mohutná opevnění a kasárny, ale bylo též důležitým komerčním centrem i důležitou zastávkou poutníků do Santiaga. V dnešní době bývá často pro turisty i pěší buďto začátkem nebo koncem cesty, anebo jen průběžnou zastávkou. Sama jsem tu jednou začínala i končila. Odtud vedou dvě cesty přes Pyreneje do Španělska. Jedna, ta velmi náročná přes vrcholy, je Route Napoléon, je to stejný přechod, kterým Napoleon kdysi přecházel do Španělska, cesta pastýřů a poutníků několika staletí.

Když jsem zde byla poprvé, městečko jsem si velice oblíbila, moc se mi tu líbilo. Tenkrát jsem zde ochutnala salát Nicoise, který mně zachutnal tak, že když jsem letos vyšla, mým hnacím motorem byla opětná vidina tohoto salátu na talíři přede mnou. Nikde jinde ho nepřipraví tak dobře, jako zde, haha! Určitě to fungovalo, došla jsem a salát také byl! A ne jednou! Zůstala jsem zde několik dní, dostala do pasu poslední razítko, chodila jsem po městě jako vítěz a dopřávala si všeho dobrého. Až brzy budu šlapat z Portugalska do Santiaga, mým hnacím motorem bude vidina tapas (jednohubky bohatě zdobené), protože nejchutnější jsou právě v Santiagu! Snad to opět bude fungovat!

Po pár dnech jsem dala městu sbohem a vypravila jsem se do Španělska, ale už ne pěšky, tentokrát jsem byla turistka. O tom ale až příště...

Přeji hezké dny.

Nad'a Humlová - říjen 2016

Dle prvního pohledu, sníh a hokej na ledu

Napadlo mne v únoru vyptat se, jaký je pohled zvenku na naši zemi a překvapilo mne trio charakteristik: SNIH-LED-HOKEJ, vcelku shodně byla odpověď od mých emailovacích přátel.

Co mohu napsat zajímavého o sněhu, krom toho, že druhá sněhová vločka se liší od první a třetí a od sto dvacáté třetí, což kdosi vysledoval pod mikroskopem a vytiskl katalog vloček. Led anebo ledovec vzbuzuje pokoru, protože na místě, kde sedím se klenul nad zemí kilometr vysoký masiv ledu. Vlastně pokrýval ještě celou severní polokouli před deseti tisíci lety. A doba ledová trvala statisíce let. Led pokrýval celou Kanadu a přes oblast dnešních Velkých jezer až do povodí řeky Mississippi, která tehdy netekla; hladina světových oceánů byla o 150 metrů níže než je dnes a svět byl zamrzlý.

Kdesi daleko na jih k rovníku lovili naši předkové a neandrtálci a lidé kromaňonští uvyklí ledu a sněhu jako my jsme stromům a trávě a barvám květin.

Naše osobní setkání s ledem a sněhem 10. března 1981, když jsme přistávali na letišti v Sudbury bylo nečekané - za okny letadla hučela vánice a letadlo sebou smýkalo jako papírová vlaštovka. Dlužno říct, že jsme odlétli z Rakouska, kde *rašilo* jaro a kvetly jehnědy. Ale na sních a náledí jsme uvyklí, popravdě za pár zim jsme to vnímali tak málo, jako člověk vnímá kyslík, který dýchá bez rozvažování, že minuta bez kyslíku znamená konec života.

V druhé půli února bez rozpaků máme bílé barvy akorát dost a vyhlížíme sluníčko a jaro s *nedočkavostí* milenců před schůzkou. Tříměsíční bílou zimu si Kanaďané krátí zálibou v hokeji. Původ slova *hockey* se vysvětluje z galštiny ze Skotska, kde se hrávalo na ledu, co se na trávě nazývá golf, což nejspíš bylo v malé době ledové mezi 14.-18. stoletím. Dochovaly se obrázky. Hra na ledě *ice-hockey* se hrála na zamrzlé Temži v Londýně, v Dánsku i Holandsku na zamrzlých kanálech. Na konci 18. století přivezli britští vojáci a emigranti hokej do nového světa a na počátku 19. století jsou četné zmínky o hokeji s golfovým míčkem. Hokejová hra se vyvíjela ve východní části Kanady, hlavně v oblasti Montrealu, kde se umísťuje první hokejový turnaj v roce 1875. Tím začala popularita hokeje. Kanadská hokejová asociace byla ustavena v roce 1877, tedy 10 let po ustavení Kanady jako samostatné země pod britskou korunou.

Hokejová mužstva rostla jako houby po dešti a v roce 1883 byl v Montrealu uspořádán první hokejový šampionát. V roce 1893 byl poprvé udělen vítězi turnaje slovný Stanleyův pohár. Stojí za uznání, že Stanleyho dcera Isobel byl první hokejistka. Před koncem 19.století hrálo v Montrealu víc jak 100 hokejových týmů. Na počátku 20. století rostl zájem o kanadský hokej v Evropě a v roce 1920 se hokej stal součástí zimních olympijských her zásluhou Stanlyho pěti synů.

Kanadský hokej je nepředstavitelný bez kanadských bruslí; ale i brusle mají delší historii než Kanada a podle archeologů Skandinávci užívali kosti přivázané k nohám pro chůzi po ledu tisíce let před naším letopočtem a později tyčinky z mědi na botách, aby při chůzi klouzaly kupředu. Brusle se vyvinuly až v industrializaci do trojí podoby - rychlobruslařské a krasobruslařské a ty kanadské pro hokejové zápolení. Moje první brusle byly zvané kačenky (pozn. red. šlajfky) či brusle na klíček, co se připevnily na botu a s pomocí klíčky přitáhly tak, aby na botě držely. Každý z mých vrstevníků takové brusle měl a zimy v padesátých letech bývaly tuhé a bruslili jsme na zamrzlé Odře v Ostravě a zkoušeli hrát hokej s hokejkami stlučenými z latěk v plotě. A v té době prvních televizních přenosů bylo i nezapomenutelné soupeření mezi sbornou a kanadskými boys jako světová událost a inspirace, včetně politikaření, že Sověti porazí celý svět ve hře na ledu. Nevyhráli, naopak potupně zanikli, zatímco kanadský hokej dominuje a baví miliony hokejových fanoušků po celém světě.

Přeju klidný konec zimy a brzké rašení jara pro radost lidem všem!

Rost'a Firla – Sudbury

Fiddler's Dell Bar & Grill

Fully Licensed
Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.
781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

MARIA GABÁNKOVÁ
TEL.: (416) 535-8063
www.paintinggallery.net
e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Protivní dědci - Co s nimi?

Na začátek zprávy o krušném životě starých mužů pár faktů: Jsou týráni partnerkami. Trpí psychickými problémy. Bývají častěji nemocní než ženy. Umírají dřív než ženy.

Jejich život je zkrátka mizerný a já si myslím, že je nejvyšší čas vyhlásit akci na jejich podporu, ba přímo záchranu.

Kdysi bylo pánům v letech hej. Starý lovec byl uznávaný, protože nejlépe z tlupy věděl, jak nastražit pasti nebo zneškodnit nepřítele. Starý řemeslník byl taky vážený, protože se věci nevyhazovaly, ale opravovaly. Platilo, že čím byl muž starší, tím byl šikovnější. Když dnes starý pán prohlásí o pokaženém domácím spotřebiči, že ho zkusí opravit, rodina si klepe na čelo: „Dědo, neblázni, ten mixér má pět let, stál pár stovek, koupíme nový.“ Když se starý kutil snaží vychovat kutila z vnuka, slyší: „A na co mi tak, dědo, v životě bude, že dokážu vyřezat ze dřeva píšťalku?“

Když měl starý muž nadměrné břicho, byla to známka jeho blahobytu. Dnes? Když má břicho, je nemožný dědek, který o sebe nedbá. Ty jsi dopadl, kdo se má na tebe dívat, slyší od ženy.

O rady a zkušenosti starých samců dnes nikdo nestojí. Nevzbuzují vážnost ani respekt. „Když muži odcházejí do penze, ztrácejí prestiž. Mnozí mají pocit, že se z nich stávají nuly,“ vystihuje krutou pravdu psychiatrická Tamara Tošnerová, která se specializuje na problémy lidí vyššího věku. A dodává: „Mně je jich líto, jsou to chudáci.“

„Tak je tím článkem podpoříme, politujeme.“ „No ti nám dají. To je přesně to, co nesnášejí.“

„Jak to?“

„Muž si nikdy nemůže stěžovat. Je hrdina. Takže nemůže být litován. Zásadní pro muže je nikdy veřejně nepřiznat, že má zdravotní problémy, natož že stárne.“

„A proto si penzistky stěžují, že jejich muži jsou najednou protivní, nemluvní, že se změnili?“ „Jistě, to souvisí s depresemi starých mužů. Podotkneme – neléčenými depresemi. Protože starý muž samozřejmě za žádnou cenu nepřizná, že má depresi.“

Situace z běžného života stárnoucího pána. Rodinná firma, šéfem jednoho oddělení je pětadesátiletý muž.

„Delší dobu jsem na poradách pozoroval, jak mladší kolegové podupávají a mrkají na mobily. Takové to, tak se, dědku, vymáčkni, nezdržuj,“ vypráví tento muž. „Majitel firmy, stejně starý jako já, však stále tvrdil, že jsem přínosem, že mě na mé pozici chce. Že mám kontakty, zkušenosti, rozvahu, tedy přesně to, co mladým chybí. Pak jsem jednou slyšel, jak mladší kolega o mně vypráví druhému. Popisoval, jak jsem s papírem v ruce bezradně stál u nového přístroje. Ano, bylo to tak, neuměl jsem zapnout novou tiskárnu, tak jsem ho požádal o radu. Je úplně mimo, vyprávěl o mně, klidně by ty papíry strčil do skartovačky místo do tiskárny. To byl moment, kdy jsem věděl, že je čas odejít do penze.“

Stalo se a teď říká: „Bylo to nejhorší rozhodnutí mého života. Nudím se, nikdo mě nepotřebuje, nikdo se mě na nic neptá, nemám co dělat. Jsem mrzutý, žena to cítí, takže je taky protivná. Takový život žít nechci, to totiž není život.“

Jsi úplně nemožný

O mužském stárnutí se v posledních letech začalo mluvit. Na toto téma probíhají lékařské kongresy. Izraelský profesor Bruno Lunenfeld založil Mezinárodní společnost pro studium stárnutí mužů. Jeho mottem je: „Úkolem projektů zaměřených na stárnutí mužů je odbourání jejich víry ve vlastní nesmrtelnost.“

Souvisí to s tím, že se lidé nikdy nedoživali tak vysokého věku, a tudíž netrávili tak dlouhou část života v penzi. „Nezapomínejme, že dřív se lidé vůbec důchodového věku nedoživali, takže muži

nevěděli, co to je, tahle fáze stárnutí. To je nová skutečnost, se kterou se naše společnost teprve učí žít,“ vysvětluje Tamara Tošnerová.

No dobře, ale co ženy? Ty se přece také dožívají vyššího věku. Ba dokonce nyní žijí v průměru o sedm let déle než muži. Navíc žena s věkem ztrácí půvab, pozornost okolí a to je velký důvod k hysterii či totálnímu smutnění.

Ano, tato otázka se logicky nabízí, ale podle odborníků je ukázkou neznalosti mužského světa. Ženy totiž mají kamarádky. Mají se komu světit a svěťují se rády. Drbou. A drbání ulevuje. Ženy si povídají, jaký krém použít na vrásky, jak zmenšit pneumatiku kolem břicha. Chodí za kulturou, do nákupních center. Doma mají stále co dělat. V penzi totiž, stejně jako když pracovaly, nakupují, vaří, uklízejí. Navíc jejich život často vyplňují vnoučata. Mnohé staré dámy nyní velmi často používají výraz „nemám čas“.

Starí muži mají čas. Najednou ho mají mnoho a nevědí, co s ním. V hlavě jim navíc, od žen, vřou nepokoje způsobené přemýšlením, jak to může v jejich bývalém zaměstnání bez nich fungovat. Nemají kamarády. Pokud je mají, nemluví s nimi o svých trápeních či zdravotních problémech. Protože muž přece žádné trápení nebo zdravotní problémy nemá.

V minulých letech proběhli četné klinické výzkumy. Zkoumaly jednotlivé problémy, které se ve zdraví mužů přes padesát let téměř pravidelně vyskytují. Tento soubor projevů byl označen jako syndrom částečného deficitu mužských pohlavních hormonů, tedy mužský přechod – andropauza. V podstatě neexistuje muž nad padesát, který by některý z příznaků neměl.

Takhle popsal mužské stárnutí uznávaný endokrinolog Luboslav Stárka, když se zaměřil na to, co se s muži děje poté, co andropauzou prošli. Takže je to mimo jiné toto: podrážděnost nebo letargie, zeslabený pocit spokojenosti, nedostatečná motivace, nízké sebevědomí, snížená duševní energie, příznaky deprese, pocit strachu, problémy s krátkodobou pamětí. Tedy projevy, které partnerky starých mužů vystihují větou: Stal se z něj neuvěřitelně protivný nepoužitelný dědek.

Další výjev z běžného života starých mužů na počátku 21. století: chatová osada ve středních Čechách, žena ráno větší prádlo. Na šňůře jsou samé pánské trenky, slipy a prostěradlo. Dáma křičí: „Se z tebe fakt zblázním, jsi úplně nemožný.“

Její manžel nevychází z chaty. Později, až večer, se plíží na procházku: „mám problémy s prostatou. Ovšem díky mé ženě všichni sousedé vědí, že to v noci nestíhám na toaletu. Okázale všem dává najevo, jak jsem nemožný a jak se mnou trpí. Ví, že to se mnou má těžké. Taky bych se už tady nejradši neviděl. Ale proč mě tak veřejně ponižuje?“

Mužské stárnutí zhusta provází teror.

Seniorky jsou ve velké míře případů zdravější, silnější, schopnější než jejich partneři. Mnohé z nich se v této vůdčí pozici ve vztahu cítí poprvé v životě. Z mužů, ke kterým celý život vzhlížely, jsou najednou neschopní nemocní dědové. „Už to nejsou ti šarmantní, silní, úžasní muži. Najednou mlčí, sedí doma. Co s nimi? K čemu jsou? A tak jim to ty ženy dávají sežrat,“ podotýká psychiatrická Tamara Tošnerová.

Jistý bývalý právník z Prahy sbírá vtipy o seniorech. Je mu 75 let a říká, že jeho současnou rodinou situaci vystihuje tato z jeho oblíbených anekdot: Jak poznáš, že jsi starý? Je ti jedno s kým a kam jde tvá žena, podstatné je, že nemusíš jít s ní.

„Většinu času trávím v garáži,“ vypráví. „Je mi tam dobře. Poslouchám rozhlas, sedím, kouřím. Žena šílí. Desetkrát denně na mě křičí, co tam pořád dělám. Vymlouvám se, že uklízím, že něco opravuju, i když není co. Je mi prostě dobře samotnému, ale nikdo z rodiny to nemůže pochopit. Staří sloni se přece také oddělují od stáda a odcházejí umřít sami. Ale kdyby žena a dcera věděly, že o tom takhle s vámi mluvím, nevydržel bych s nimi. Už tak mi i dcera nadává, že nejsem aktivní, že nechci jet na dovolenou, že se nechci účastnit příšerných rodinných sešlostí.“

Nemoc? To vydržím

Někdejší hradní kancléř Ivan Medek mi před lety vyprávěl, jak se jako dvacetiletý mladík snažil, aby vypadal starší. Tvrdil, že tehdy mladí muži nosili klobouky, saka, kníry a bradky, aby vyhlíželi důstojně. „Někteří vrstevníci přidali i hůlky, takoví jsme byli blbeci,“ smál se.

Pravda to je, na starých fotografiích a obrazech nám tehdejší padesátníci mnohdy připadají jako dnešní osmdesátníci. Jenže dnešní doba velí být stále mlád, svěží a aktivní a ono to najednou od určitého věku nejde.

„Paradoxem současné doby je, že lidé se chtějí dožít co nejvyššího věku, ale přitom chtějí být mladí, zdraví a výkonní. To nejde dohromady,“ říká lékař Jan Hnízdil. „Být starým není jednoduché ani pro muže, ani pro ženy. Je to ze všeho nejvíce otázka přístupu. Mám pacienty, muže i ženy, kteří kolem padesátky takzvaně řeší stárnutí. Chovají se jako senioři a rychle stárnou. Na druhé straně znám biologicky velmi staré lidi, kteří se chovají jako mladí. Návod na stárnutí mi pověděl jeden pacient. Chystá se do penze. Proto si už několik let vybavuje truhlářskou dílnu, aby měl pak co dělat, nenudil se a nemusel nad stárnutím přemýšlet. Proto se na penzi těší. To mi připadá jako dobrý návod.“

Návrh: Nechce se nějaká organizace ujmout pořádání kurzů přípravy mužů na stáří a pobyt v penzi? Že by se učili, jak v ní žít. Že by jim bylo vysvětlováno, že když je něco pobolívá, není nic špatného na tom, zajít k lékaři. Že se tím nijak neponíží ani nedají světu najevo, že jsou zeslábli. Protože to, že o svých bolestech, pocitech a trápeních nemluví ani se svými ženami, ani sami se sebou, ani s lékaři, zkrátka s nikým, vede k tomu, že se cítí mizerně a umírají výrazně dřív než ženy.

Říká se vtip: Jaká je nejstrašnější smrtelná nemoc u muže na sedm písmen? No přece rýmíčka. Jenže ono to není tak docela pravda. Přesněji, někteří nachlazení muži se skutečně chovají jako umírající oběti viru ebola, nicméně když cítí skutečný zdravotní problém, nastává fáze chování pštrosa.

Podle výzkumu Ústavu zdravotnických informací a statistiky ženy chodí k lékařům dvakrát častěji než muži. Zkrátka ženy chodí běžně na kontroly na gynekologii, ale kdo by viděl, že by muž zašel jen tak na preventivní prohlídku na urologii, že?

Podobný výzkum dělali britští lékaři. Vyplynulo z něj, že čtyři pětiny mužů odkládají návštěvu lékaře až na dobu, kdy už je jim opravdu hodně špatně. Až když se jim točí hlava, nohy otekly tak, že nelze našlápnout, močení se stalo utrpením a vykašlávají krev, zapřemýšlejí, zda přece jen nenastal čas objednat se u doktora. Tady je pět příkladů, jak muži vysvětlují, proč je k lékaři zbytečné chodit: Správný chlap nedává najevo bolest. Nemám čas.

Ještě počkám, je to jen banalita. Každou chorobu vyřeší slivovice, citron a česnek.

To vydržím, nebudu ti přidělvat starosti. Míneho směrem k manželce, které pak, až se nemoc rozbují, přidělá starosti desetinásobně.

Vnuk se za mě stydí

V České republice ke konci loňského roku žilo 604 stoletých lidí. Z toho bylo 526 žen. Mužů jen 78. příroda zřejmě ví, co činí. Protože to, co nastává v životě starého muže, který žije déle než jeho manželka, se dá označit za další malér.

Mezi muži, kteří se nyní dostali do vysokého věku, je poměrně málo těch, kteří jsou schopni uvařit si něco jiného než čaj, instantní kávu či polévku ze sáčku. Dnešním mladým mužům zvyklým nakupovat, vařit, přebalovat děti a uklízet domácnost bude jednou ve vyšším věku možná lépe, ale jejich současní dědové trpí.

Když starý muž odovdívá, pro jeho příbuzné začíná nepřetržitý proces kontrol, zda za poslední měsíc jedl něco jiného než čínské nudle, zda od cigarety nepodpálil barák, jestli se už vrátil z výletu na Lysou horu, kam se vypravil znovuobjevit starý lovecký chodníček, kterým chodíval, když býval mladý skaut.

„Dědo, přece nemůžeš po třetím infarktu sám do lesa!“

„Když nikam nejdu, tak mi zase nadáváte, že pořád jen sedím doma.“

„Mysleli jsme, že máš jít někde do společnosti, do divadla, mezi lidi.“

„O žádnou společnost nestojím.“

Další situace ze života jednoho starého pána. Vnuk je manažer ve velké finanční společnosti. Je tak úspěšný, že už s ním vycházejí i rozhovory na téma, jak na to, abychom se všichni měli tak skvěle jako on. Když se ho novináři ptají, z jaké pochází rodiny a jak začínal, opakovaně říká, že děda podnikal v automobilovém průmyslu.

Děda k tomu podotýká: „Rozesmálo mě to. Jsem vyučený

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

Káblovka

Your Connection To Home

onlineTV1.com The future of IPTV

www.onlineTV1.com

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kablovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

automechanik a po revoluci jsme založili malou rodinnou firmu obchodující s autodíly, která měla sídlo ve sklepě v domku naší babičky. Vnuk tomu teď říká automobilový průmysl. Bral jsem to jako skvělý vtip, jenže on mi řekl, že se stydí přiznat, že jsme obchodovali s autodíly. Že by se mu ve velkém světě financí kolegové smáli, že pochází z rodiny obyčejného automechanika. Došlo mi, že se vlastně stydí za mě. Vždycky jsem se těšil, jak mu budu předávat zkušenosti. Byl jsem pyšný, že to někam dotáhl. Jenže on se za mě stydí. Dřív jsem cítil od lidí uznání, byl jsem jim něco platný. Stále někdo něco potřeboval, lidé mi děkovali, když jsem jim něco sehnal, když jsem jim pomohl s opravou auta. Ted' po mně nikdo nic nechce a vlastní vnuk můj život považuje za tak zbytečný a nudný, až se za mě stydí. Nejhorší je, že mi říká: Dědo, to neřeš, tomu nemůžeš rozumět. Jasně, jsem starý, k ničemu, ničemu už nemůžu rozumět.“

Dnešní staří pánové prožili velkou část života v nenormální době. Mnozí neměli šanci ukázat, co dokážou. Mnozí se řídili heslem, že nejlepší je zařadit se do davu a mlčet. Neprocestovali svět, neznali

módní časopisy pro muže, nepoužívali parfémy, mysleli si, že vaření a péče o děti jsou věci, se kterými muž rozhodně nemá mít nic společného. Jsou poněkud zvláštní druh a nevědí, jak se chovat, aby to teď bylo správně. Pokud se otáčejí za mladými slečnami a chrlí obskurní vtipy, okolí je považuje za směšné seladony, kteří neumějí stárnout. Pokud mlčí, bručí a zalézají do dílen či k televizorům, okolí je považuje za nerudné dědky, kteří se chovají jako starci. Což je také špatně, protože v této době je žádoucí být ve stáří aktivní a fit.

Je to zkrátka překerní situace.

Když dnes existují organizace na pomoc každému, kdo se cítí být nějak utiskován, nenašli by se nějaké státní granty či sponzoři ochotni investovat do projektu, jehož cílem by bylo vyhlášení starých mužů za skupinu hodnou pozornosti a vlídného zacházení? Přimlouvám se za to. I když vím, že většina starých pánů samozřejmě o nic takového nestojí. Protože přece žádný problém nemají, jasně.

V čem jsou staří muži použitelní: Často něco umějí. Za jejich mládí bylo zvykem, že muž měl svou profesi. Byli truhláři,

automechanici, zedníci, zámečníci, profesori, zkrátka ovládali nějaký obor. Dnešní mladí muži mají tituly DIB., Bc., Mgr., ale mnohdy vystudovali obory, u nichž je jaksi obtížné vysvětlit, co vlastně ovládají, mediální vědy, křížová komunikace, finanční partnerství, kulturologie, rekreologie. Výsledek? Když je doma potřeba opravit dlažbu na dvoře, dlouho se čeká na odbornou firmu, zatímco děda to dokáže precizně udělat hned.

Vezmou nás do přírody: Neplatí ročně tisíce za pobyt ve fitcentru, páchnoucím hromadným potem, ale znají zajímavé cesty přes lesy a hory. Dokážou určit, kde je sever a jih, a vědí, že na nebi jsou hvězdy. O čemž mnoho příslušníků mladé generace ví jen z displeje mobilu či počítače.

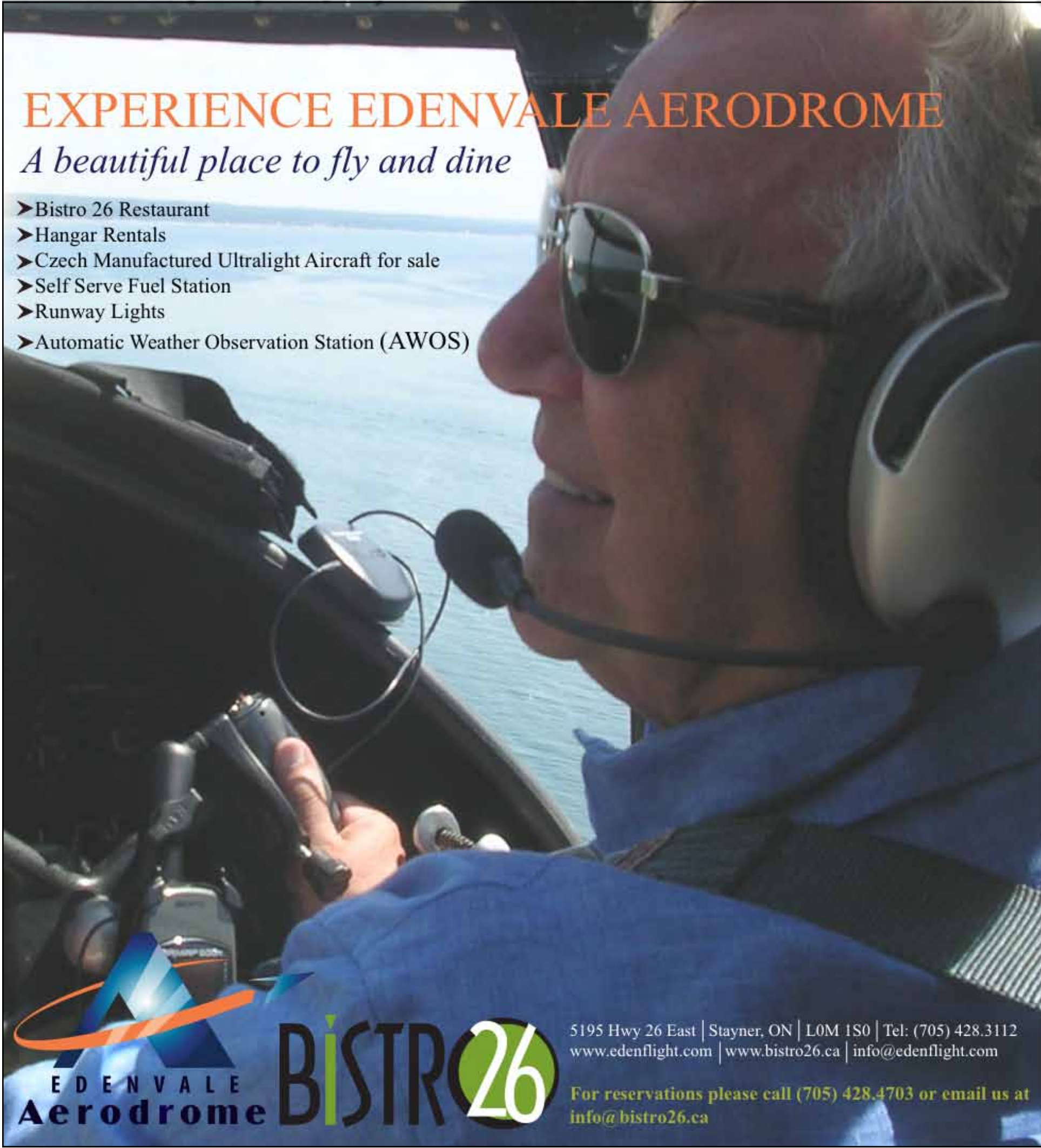
Mají malou spotřebu: Nekupují si několik druhů deodorantů, krémů, parfémů, kondicionérů a pleťových masek. Vrcholem jejich kosmetické výbavy je léta používaná stejná značka vody po holení a jakékoli mýdlo. Což je třeba ocenit, protože partnerce tak zbývá dost peněz a to v době trávené v penzi není nedůležité.

scarlett.wilkova@mfdnes.cz

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at
info@bistro26.ca

Plekanec zaznamenal důležitou asistenci

Toronto-Montreal 2:3 (1:0, 0:2, 1:0, 0:1)
Torontský hangár nebo-li Air Canada Centre se nemohl stěžovat na nedostatek dramatických utkání v minulém týdnu. V úterý zvítězili Maple Leafs v prodloužení 5:4

nad Winnipegem, ve čtvrtek v dramatickém zápase zde zvítězili po samostatných nájezdech Rangers 2:1 a v sobotu v souboji odvěkých rivalů Toronto Maple Leafs a Montreal Canadiens se rovněž prodlužovalo. V první třetině to byl v 11. minutě Auston Matthews, který vyslal skákavou střelu na branku Carey Price. V druhé třetině se však Canadiens podařilo otočit skóre Paciorettym a Galčeňukem. V úvodu třetí části hry to byl opět Matthews, který svou třicátou brankou v této sezóně srovnal skóre. V prodloužení při hře tři na tři Markov nalezl na levém křídle volného Tomáše Plekance, ten projel do útočné třetiny, počkal si na volného Andrew Shawa a ten bláťákem přikonal domácího brankáře Frederika Andersena. Časomíra se zastavila v 61. minutě a šesté vteřině. Pro Tomáše Plekance to byla první asistence v tomto roce. Sám k tomu dodává, že to byla vzhledem k boji o play-offs důležitá branka. Hvězdami utkání byli vyhlášení Galčeňuk, Matthews a Shaw.

Aleš Březina, Toronto

Slavia do čela
Slavia - Plzeň 1:0

Dvacet minut trvající početní převaha nakonec Slavii v šlágru jara a 19. kola přece jen vykoupla a přiblížila ji k vysněnému titulu. Nebo spíše vyloučený plzeňský Řezník a domácí Frydrych ji vykoupil. Dvě minuty před koncem totiž po rohovém kopu přece jen hlavou dopravil míč za Kozáčíkova záda, takže Pražané slavili. Výhru i první příčku, kterou si ziskem tří bodů upevnili a o níž ji Plzeň nepřipraví, ani kdyby vyhrála odložený zápas na Bohemians. (sport.cz)

Tabulka e-Pojišťovny ligy									
1. Slavia	19	13	5	1	41:13	44			
2. Plzeň	18	12	4	2	27:10	40			
3. Sparta	19	11	5	3	33:16	38			
4. Zlín	19	9	6	4	27:19	33			
5. Boleslav	19	8	7	4	30:20	31			
6. Teplice	19	7	6	6	21:17	27			
7. Karviná	19	7	5	7	24:27	26			
8. Jablonec	18	5	7	6	26:26	22			
9. Slovácko	19	4	9	6	20:25	21			
10. Dukla	19	5	5	9	23:23	20			
11. Brno	19	3	11	5	21:29	20			
12. Bohemians	18	5	5	8	15:23	20			
13. Liberec	19	4	7	8	13:19	19			
14. Hradec	18	5	2	11	18:31	17			
15. Jihlava	19	3	7	9	14:27	16			
16. Příbram	19	2	3	14	14:42	9			

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Slovenská Fortuna liga									
1.Žilina	20	15	3	2	58:16	48			
2.Slovan	20	13	2	5	37:22	41			
3.Podbrezová	20	10	7	3	24:13	37			
4.Ružomberok	20	7	7	6	35:29	28			
5.Trnava	20	7	6	7	20:26	27			
6.Trenčín	20	7	4	9	30:37	25			
7.Dun. Streda	20	5	8	7	25:25	23			
8.Michalovce	20	6	4	10	23:36	22			
9.Senica	20	5	5	10	17:23	20			
10.Z. Moravce	20	4	5	11	20:35	17			
11.Prešov	20	2	7	11	11:38	13			
12.Myjava	0	0	0	0	0:0	0			

Myjava uprostřed sezóny opouští slovenskou ligu

Myjava – Slovenský fotbalový tým Myjava se rozhodl odstoupit k 1. lednu 2017 z první ligy. Podle vedení klubu, kterému po podzimní části sezony patří šesté místo, nejsou důvodem odchodu finance, ale nespokojenost s fotbalovým prostředím na Slovensku. Svaz zatím oficiální stanovisko Myjavy neobdržel, pokud k odstoupení opravdu dojde, budou všechny její podzimní výsledky anulovány a jarní část bude hrát jen jedenáct účastníků. „Svolali jsme hráče a realizační tým. Všem jsme oznámili, že v podstatě všichni jsou volní a pomůžeme jim v etablování se v jiných klubech,“ uvedl primátor Myjavy a současně předseda klubu Pavel Halabrin. „Naše rozhodnutí je definitivní a neměnné, odcházíme z profesionálního fotbalu,“ dodal. Nespokojenost s fotbalovým prostředím v Halabrinovi prý rostla celý rok. „Celé směřování slovenského profesionálního fotbalu, jeho podpora ze strany státu, fotbalového svazu i médií je velmi slabá,“ řekl. Myjava ještě v roce 2009 působila ve čtvrté lize, o tři roky později si poprvé v 92 let dlouhé historii klubu vybojovala postup do nejvyšší soutěže. Na podzim se představila i v předkole Evropské ligy. Do nižší soutěže se patrně klub od příští sezony vrátí.

Aktualne.cz

Konečná tabulka Tipsport extraligy				
1. Liberec	52	136:102	103	
2. Třinec	52	158:125	98	
3. Sparta	52	164:117	94	
4. Hradec	52	159:125	89	
5. Litvínov	52	128:126	88	
6. Brno	52	158:139	84	
7. Chomutov	52	149:154	80	
8. Vítkovice	52	119:126	76	
9. Plzeň	52	135:138	73	
10. Boleslav	52	132:148	73	
11. Zlín	52	126:155	71	
12. Olomouc	52	123:127	70	
13. K. Vary	52	107:160	49	
14. Pardubice	52	128:180	44	

Tabuľka Slovenskej hokejovej Tipsport extraligy				
1. Bystrica	53	185:113	116	
2. Nitra	53	190:143	108	
3. Košice	53	173:116	99	
4. Žilina	53	170:149	88	
5. Zvolen	53	151:167	77	
6. Martin	53	133:156	72	
7. Poprad	53	146:159	72	
8. Nové Zámky	53	137:148	67	
9. Trenčín	53	132:160	64	
10. L. Mikuláš	53	133:177	31	
11. Slovensko 20 20		20:82	6	

Play-offs

Předkolo české Tipsport ligy: Chomutov-Boleslav 1:6, 1:7 a 5:1. Hraje se na tři vítězná utkání. Vítkovice-Plzeň 3:1 a 3:2 v prodloužení a 3:5. V druhé lize WSM se utkají v semifinále Budějovice se Slavií a Kladno s Jihlavou. Vítěz série postoupí do baráže.

Orli skončili ve čtvrtfinále EBEL ligy

Znojemští hokejisté prohráli i čtvrtý čtvrtfinálový zápas proti Klagenfurtu a sezóna tak pro ně definitivně končí. V sérii nevyhráli jediný zápas ze čtyř. Znojemští Orli loňský úspěch v mezinárodní EBEL lize letos nezopakují. V posledním utkání prohráli na domácím ledě 2:3 v druhém prodloužení, a postup do semifinále tak slaví jejich soupeři z Klagenfurtu.

Slovan Bratislava v KHL

Bratislavští hokejisté skončili v KHL v Bobrovově divizi s 85 body čtvrtí a do play-offs nepostoupili.

Travelling Outside of Ontario?
Have You Purchased Travel Insurance?

Call us for the Best Rates

1221 Yonge Street, Toronto
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1800 825 7577
Monday - Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

email:
blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

Rosti Brankovsky
Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.
Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9575
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com